

VRŠOVICKÝ 4/2012

HLASATEL

A píseň nová zní...

100 LET IZRAELSKÉ PÍSNĚ

HISTORIÍ STÁTU IZRAEL V PÍSNÍCH PROVÁZÍ

ŠTĚPÁNKA SOUKUPOVÁ

ŽIVĚ VYSTOUPÍ
ŠARBILACH
ORCHESTR

PÁTEK 20. DUBNA 2012 v 19 HODIN, VELKÝ SÁL

Jako každoročně, i letošní velikonoce jsou doprovázeny agenturními snímky z Filipín, kde se lidé nechávají na Velký pátek křížovat sterilními hřebíky z chirurgické oceli za přísného dohledu lékařů, kteří dbají, aby během úkonu nedošlo k narušení životně důležitých tepen nebo nevratnému poškození kostí. Kromě široké - dnes už vskutku globální mediální publicity tohoto „místního folkloru“ se k němu pojí i nezanedbatelný ekonomický profit generovaný zástupy příchozích diváků lačnicích shlédnout toto představení. V místě konání si tak můžete koupit celou řadu upomínkových předmětů, snad i občerstvení v podobě chlazených nápojů a něco drobného k snědku, kdyby vám snad během čekání na „exekuci“ bylo horko nebo jste pocítili hlad. Byli jsme před týdnem s dětmi na Matějské pouti v Praze a tam přítomné stánky s cukrovou vatou, pečenými klobásami a sladkostmi mají zcela určitě i svoji filipínskou obdobu vzhledem k počtu lidí, které každoročně tuto globální „atrakci“ navštěvují. Na Filipínách si můžete u takového stánku pod křížem zakoupit kromě kyselého hada (had má přeci svou symboliku v Bibli) také ručně pletené biče a octové houby - jen za pár peso, kterými pak na křížích exekované jedince můžete šlehat a napájet octovou vodou s přísadou iontů, samozřejmě přiměřeně pod bdělým dohledem pořádající agentury. Přichází mi na mysl citát o lidech, kteří se před zraky zástupů nechají rádi ukřížovat, ale píchání špendlíkem v podobě každodenních drobných povinností vůči svým bližním odmítají. Že jsou Filipíny poněkud „z ruky“? Tak můžete zvolit bližší destinaci, například

Velký pátek v Jeruzalémě. Tam se sice lidé na kříž přibíjet nenechávají, ale veškerý cirkus spjatý s připomínkou Ježíšova křížování je velmi obdobný tomu filipínskému.

Zahraniční destinace s výjimkou loňského Velkého pátku, kdy jsme cestovali na Slovensko, moje rodina na velikonoce nevybírám. Zvolili jsme letos v duchu mnohaleté rodinné tradice návštěvu křížové cesty v blízkém okolí Prahy. Každoročně vybíráme na Velký pátek některou z křížových cest ve Středočeském kraji - tak aby se dalo včas vrátit na odpolední čtení pašijí do kostela ve Vršovcích. Letošní volba padla na barokní křížovou cestu přilehající zámecké zdi v Hradištku u Davle. Žádné stánky ani trhovce jsme v souvislosti s naší poutí nezaznamenali, vlastně vůbec nic, co by upomínalo, že si v tento den skoro dvě milardy lidí na celém světě připomínají vpravdě „kruciální“ záležitost, která od základu změnila jejich životy. V tichu a mírném mrhnutí jsme procházeli od jednoho zastavení ke druhému. U té hradištské křížové cesty si troufám říci, že jsme byli možná po stu letech prvními poutníky. Ze čtrnácti kapliček se dochovala necelá polovina. Ty, které zůstaly, jsou některé součástí výběhů pro slepice, k jiným si nejspíš v Akci Z přistavěli místní lidé garáže.

Nemá to Vzkříšený a živý Kristus s námi lidmi jednoduché. Ta bolest a zklamání přítomné při cestě na Golgotu je nejspíš stále stejné - v Hradištku, v Jeruzalémě, na Filipínách, tehdy i dnes. Ještě že zůstává naděje nedělního rána prvního dne po sobotě.

„A byl pohřben a byl vzkříšen třetího dne podle Písem. Halelujah!“

David Frýdl

NEDĚLE V DUBNU

IV. neděle postní - Květná (Palmarum)

1. dubna 2012

První čtení: Izajáš 45,21–25

Druhé čtení: Filipským 2,5–11

Evangelium (Pašije): Marek 14,1–15,47

Zelený čtvrtek – Památka Poslední večeře Páně 5. dubna 2012

Svaté třídní (Tridum sacrum)

První čtení: Exodus 12,1–4.11–14

Druhé čtení: 1. Korintským 11,23–26

Evangelium: Jan 13,1–15

Velký pátek – Památka utrpení a smrti Páně 6. dubna 2012

Svaté třídní (Tridum sacrum)

Všechnu naději jsem složil v Hospodina. On se ke mně sklonil, slyšel mě, když o pomoc jsem volal. Vytáhl mě z jámy zmaru, z tůně bahna, postavil mé nohy na skálu. (Žalm 40,2–3)

První čtení: Izajáš 52,13–53,12

Druhé čtení: Židům 10,16–24

Evangelium (Pašije): Jan 18,1–19,42

Bílá sobota – Vigilie Hodu Božího velikonočního 7. dubna 2012

Svaté třídní (Tridum sacrum)

Jak vzácný skvost je tvé milosrdenství, Bože! Lidé se utíkají do stínu tvých křídel. U tebe je pramen žití, když ty jsi nám světlem, spatřujeme světlo. (Žalm 36,8.10)

První čtení: Genesis 1,1–2,2

Druhé čtení: Exodus 14,1–31

Evangelium: Marek 16,1–8

Hod Boží velikonoční 8. dubna 2012

Ty jsi můj Bůh, tobě vzdávám chválu, vyvyšuji tě, můj Bože. Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné! Aleluja. (Žalm 118,28–29)

První čtení: Skutky 10,34–43

Druhé čtení: 1. Korintským 15,1–11

Evangelium: Jan 20,1–18

Pondělí velikonoční 9. dubna 2012

Pamatujte na tento den, kdy jste vyšli z Egypta, z domu otroctví. Hospodin vás odtud vyvedl pevnou rukou a uvede vás do země oplývající mlékem a medem. (Exodus 13,3.5)

První čtení: Ezechiel 47,1–8a.9b

Druhé čtení: Skutky 2,14.22b–32

Evangelium: Matouš 28,8–15

I. neděle po velikonocích (Quasimodogeniti) 15. dubna 2012

Jako novorozené děti Boží mějte touhu jen po nefalšovaném duchovním mléku. Aleluja (1. Petrův 2,2)

První čtení: Skutky 4,32–35

Druhé čtení: 1. Janův 1,1–2,2

Evangelium: Jan 20,19–31

II. neděle po velikonocích (Misericordias Domini) 22. dubna 2012

Hospodinova milosrdenství je plná země. Nebesa byla učiněna Hospodinovým slovem. Aleluja. (Žalm 66,1–2)

První čtení: Skutky 3,12–19

Druhé čtení: 1. Janův 3,1–7

Evangelium: Lukáš 24,36b–48

III. neděle po velikonocích (Jubilate) 29. dubna 2012

Jásej Bohu, celá země. Pějte chvály k slávě jeho jména. Jeho slávu šířte chvalozpěvem. Aleluja. (Žalm 33,5–6)

První čtení: Skutky 4,5–12

Druhé čtení: 1. Janův 3,16–24

Evangelium: Jan 10,11–18

Izajáš 45,21–25
Filipským 2,5–11
ev. Marek 11,1–11

KRÁL JEŽÍŠ

Vjezd Pána Ježíše do Jeruzaléma na oslátku je asi pro většinu z nás příběhem více než důvěrně známým. Kdo z nás by neznal příběh, kterým se pomyslně otevírají pašijové události a podle nějž nese název i dnešní neděle.

Ježíš přijíždí na oslátku a rozhodně to není poprvé, kdy na něm jede. Ačkoliv to není explicitně řečeno, když po narození Pána Ježíše mu král Herodes usiluje o život, prchá tehdy Josef spolu s Marií a malým Ježíšem do Egypta a je pravděpodobné, že také pro lehčí přesun použili oslátku, na kterém Marie s miminkem cestovala. Je paradoxem, že i když do Egypta musel Ježíš sestoupit, neboť ten byl vnímán jako místo od Boha vzdálené, nachází zde své útočiště a ochranu a vychází odtud živý. Do Jeruzaléma vjíždí jako do svatého města, ale vposledku tam na něj čeká smrt.

V našem příběhu tedy Ježíš vjíždí do Jeruzaléma a je vítán jako král: „Požehnaný král, který přichází ve jménu Hospodinově. Na nebi pokoj a sláva na výsostech.“ Při těchto slovech se nám může vybavit obraz z příběhu o Ježíšově narození, kdy podobná slova používají andělé, když zvěstují pastýřům tu dobrou zvěst, že se jim narodil Spasitel. A opět se tak děje v okamžiku, kdy je Ježíšovo kralování a jeho božský původ v tak ostrém protikladu s vnějšími podmínkami, ve kterých jedná. Pastýři se Ježíšovi klaní ve chlévě, kde běžně nocovala domácí zvířata

a nikoliv v královském paláci, stejně jako v našem dnešním příběhu Ježíš vjíždí na oslátku, nikoliv na koni doprovázen královskou družinou.

A třetím momentem, kdy je Ježíš vyznáván jako král, je na kříži, kdy je mu nasazena trnová koruna a nad ním visí nápis: „Toto je král Židů.“ Vojáci, kteří stojí okolo, se mu vysmívají a říkají: „Když jsi židovský král, zachraň sám sebe.“ A opět i v tomto okamžiku se najdou ti, kteří Ježíšův královský původ berou vážně. Přestože už ani učedníci tomu nevěří, jeden z lotrů na kříži, kteří visí na Golgotě spolu s Ježíšem, vyzná: „Ježíši, pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ A opět se Ježíšovi klaní v okamžiku, kdy Ježíš visí na kříži, nikoliv, když sedí na královském trůně.

Co je tedy společným jmenovatelem těchto tří příběhů? Ježíš je v nich oslavován jako král, ať se jedná o pastýře v Betlémě, o učedníky v Jeruzalémě, kteří prostírají před Ježíšem své pláště nebo o lotra, který je odsouzen k trestu smrti. A pokaždé se tak děje v okamžicích, kdy se Ježíš může vnějšímu okolí jevit jako naprosto ztracená existence, životní loser. Proč se klanět někomu, kdo se narodil ve chlévě pro domácí zvířata, prostírat své pláště před někoho, kdo přijíždí na oslátku a vyznávat jako krále někoho, kdo visí na kříži? A přesto se i v těchto okamžicích našli ti, kterým Bůh otevřel oči a oni v Ježíši, v tom posledním z posledních, rozpoznávají krále a klaní se mu. Svému

okolí se tito lidé museli jevit jako blázni, ti, kterým přskočilo, lidé, kteří jsou naprosto mimo, snad nějaká sekta. Ale oni nemohli jinak, protože právě v tomto Ježíši, ležícím ve chlévě, na hřbetě oslátka, visícím na kříži poznali svého krále.

A tak v tom dnešním příběhu nacházím naději pro současnou situaci křesťanů. Pro své okolí můžeme být stejní blázni jako byli oni pastýři při Ježíšově narození, učedníci při vjezdu do Jeruzaléma nebo lotr visící na kříži. Stejně jako tehdy ani dnes mnozí z našeho okolí nechápou, komu že jsme to uvěřili, mohli uvěřit.

A vždy se v těchto příbězích jednalo o hlouček, někdy dokonce jen o jednotlivce. Nebyly to davy, hlava na hlavě, které by provolávaly Ježíše za krále, tak jako se tomu děje při příjezdu hvězd. A proto může být tak těžké, přivést druhé k tomu, aby v tomto Ježíši rozpoznali krále a podřídili mu svůj život. Vždyť je to král, který se tak naprosto vymyká našim představám o celebritách, ke kterým současní příslušníci královských rodin nepochybně patří i o luxusu, ve kterém žijí.

Je jen v Božím úradku, proč se vždy jednalo jen o hrstku. Proč pastýři po andělské zvěsti v Ježíši Mesiáše rozpoznávají a Herodes nikoliv, proč učedníci rozprostírají před Ježíšem své pláště a farizeové nikoliv, proč Ježíše jako Spasitele vyznává jen jeden ze zločinců a druhý se mu vysmívá. Proč, přestože se sebevíc snažíme, křesťanů mezi námi příliš nepřibývá.

Naším hlavním úkolem tak asi zůstává poskytnout druhým možnost, aby mohli i skrze nás přijít k tomuto Ježíši. Nechtít

ho tedy na jedné straně nikterak přikrášlit, přiodít, nebát se ho ukázat v jeho zranitelnosti a opuštěnosti a tím vlastně ukázat i zranitelnost vlastní. A na druhé straně od něj sami neutíkat, ustát to, že jsme považováni za blázny, že vyznáváme někoho, kdo může být všem ostatním pro smích. Zůstat před chlévem, při vjezdu do Jeruzaléma, pod Golgotským křížem a nechtít se schovat za druhé, dělat, že tam vlastně nejsem nebo že jsem se tam ocitl čistou náhodou a s těmi, co tam stojí, nemám nic společného. Být přítomen v tom hloučku těch, kteří v Ježíši rozpoznali krále a nebát se to doznat i svému okolí.

Amen

*Kázání Adely Frýdlové na Květnou neděli
1.4.2012 v Husově sboru ve Vršovcích*

PROGRAM NA DUBEN

1.4.	Květná neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl káže A. Frýdlová
5.4.	Zelený čtvrtek	17 hod.	Velikonoční stolování - eucharistie ve společenství stolu	Centrum MANA
6.4.	Velký pátek	17 hod.	Husitské pašije (J.F. Pícha/A. Tuháček) Originální hudební pojetí velkopátečního příběhu v provedení pěveckého sboru Pražští pěvci.	kostel
8.4.	Hod Boží velikonoční	10 hod.	bohoslužba Vzkříšení	slouží D. Frýdl
15.4.	neděle	10 hod.	bohoslužba	kázání K. Kopiclová
20.4.	pátek	19 hod.	A píseň nová zní - komponovaný večer s ukázkami židovských písní	Divadlo MANA
22.4.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl
27.4.	pátek	17.30 hod.	schůze Rady starších	v sákrstii
29.4.	neděle	10 hod.	bohoslužba	slouží D. Frýdl

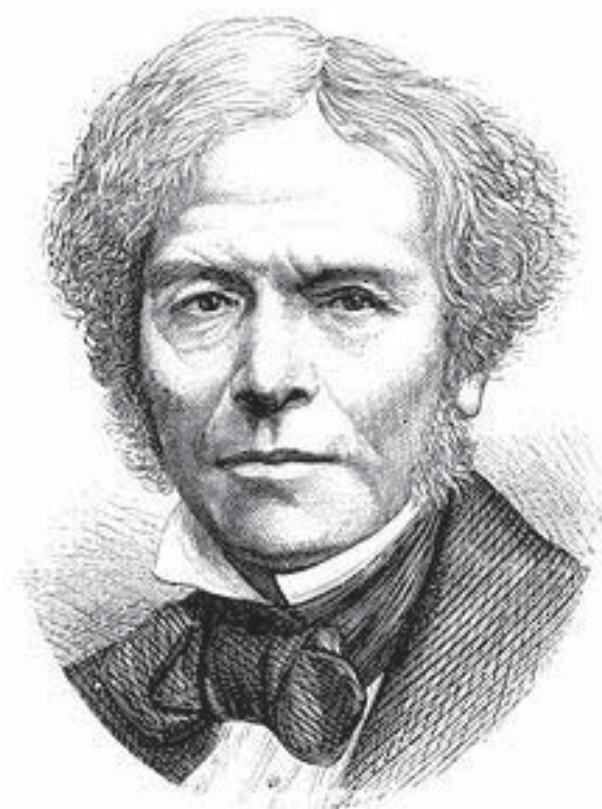
KONTAKT

Moskevská 34/967
101 00 Praha 10-Vršovice
e-mail: info@husuvsbor.cz
www.husuvsbor.cz
e-mail faráře: david.frydl@tiscali.cz
tel.: 271724317 (Farní kancelář)
271726461 byt faráře
731100059 mobil faráře

Centrum MANA
nizkoprahové centrum aktivit
produkce: Jiřina Hůlková, tel. 774941946
www.centrummana.cz
e-mail: info@centrummana.cz
divadlo@centrummana.cz
Prodej vstupenek před začátkem představení na pokladně divadla.

KOVÁŘŮV SYN DOBÝVÁ SVĚT
Michael Faraday, 1791-1867

Sklonek 18. století znamenal prudký rozvoj některých odvětví vědy, a to díky tomu, že vědci počali soustavněji využívat experiment. Nové objevy zejména ve fyzice však neznamenal nutně útok proti víře, ale mnoho objevitelů naopak projevovalo hlubokou úctu k Tvůrcovu majestátu. Tak třeba francouzský zakladatel elektrodynamiky A. M. Ampère (1775-1836) napsal: „Nejpřesvědčivějším důkazem Boží existence je očividný soulad prostředků, které udržují řád ve vesmíru a živým bytostem dodávají všechno, co

je potřebné pro jejich organismus, aby mohly existovat, rozmnožovat se a rozvíjet fyzické a duchovní schopnosti.“ Americký vynálezce S. F. Morse (1791-1872) zas vyznal: „Učinil jsem cenné objevy v oblasti elektřiny, ale ne proto, že bych byl moudřejší než jiní, ale proto, že mne Bůh vybral, abych použil těchto objevů k dobru lidstva.“

Téhož roku jako Morse se narodil další věřící vědec Michael Faraday, britský fyzik a chemik, jehož jméno nesou některé přírodovědné objevy a zákony. Zvláště důležitý byl objev elektromagnetické indukce, který umožnil nahrazení těžkopádných parních motorů daleko modernějšími elektromotory. Jako syn prostého kováře získal Faraday ve škole pouze základní vzdělání. Po brzké otcově smrti si od třinácti let musel vydělávat jako kamelot, o rok později byl přijat do učení ke knihaři. Ovzduší oprav-

dové zbožnosti, ve kterém vyrostl, ho ochránilo před nebezpečími ohrožujícími mladého člověka. Napsal příteli: „Kamarád, který není mravný člověk, nemůže být dobrý... nevyhledávám zábavy, které vedou ke zlu.“ Měl však také štěstí, že do jeho života zasáhli někteří obětaví lidé. Při práci se mu dostaly do rukou Britská encyklopedie a některá pojednání z fyziky a chemie a to ho podnítilo k nezralým pokusům. A tu mu starší bratr zaplatil kursy z přírodovědy, aby mohl rozvíjet svůj nepopíratelný talent. Kterýsi zákazník ho zas začal brát do Royal Institution na přednášky Sira Humphry Davyho, zakladatele elektrochemie (též vynálezce bezpečnostního kahanu pro horníky). A když Faradayovi skončila sedmiletá učební doba u knihaře, přijal ho za fámula sám Davy. Davy ho také vzal s sebou na půldruhého roku trvající cestu po Evropě, při které Faraday poznal nejen přední umělecké galerie, ale i mnoho významných osobností. Hodně mu také prospěla

aktivní účast na přednáškách a debatách v londýnské Městské filozofické společnosti, která ovšem představovala jen skromný hlouček zájemců.

Od dvaceti čtyř let začal uveřejňovat vlastní články ve „Vědeckém čtvrtletníku“. Ve třiceti letech se šťastně oženil s dcerou klenotníka Sarah Barnhardtovou. (Stejně se jmenovala slavná francouzská herečka S. Bernhardtová, zobrazovaná A. Muchou, než si pozměnila příjmení.) Brzy potom zahájil přednášky spojené s kursy pro dospělé i mládež na královské akademii ve Woolwich a stal se vědeckým poradcem vlády. Jeho jméno začalo rychle pronikat do vyspělých zemí Starého a Nového světa.

Od necelých padesáti let byl bohužel několikrát nucen na dlouhou dobu přerušit ze zdravotních důvodů působení na Royal Institution a léčit se doma i ve švýcarských lázních. Byl to jemný člověk. Rád předčítal manželce Shakespeara a Byrona.

Třebaže byl dopisujícím členem mnoha univerzit a vědeckých společností po celém světě a získal spoustu čestných medailí a titulů, velkou radostí mu byla práce v církvi, kde působil jako laický kazatel. Bylo o něm napsáno: „Čím intenzivněji pracoval vědecky, tím víc věřil v slovo Boží.“ Tento vynikající muž v pravé křesťanské pokoře předem odmítl být pochován v prostorách proslulého pohřebiště ve Westminster Abbey. Byl pohřben na hřbitově v londýnské čtvrti Highgate a na prostém hrobě bylo vyryto pouze jeho jméno s daty narození a úmrtí.

Daniel Henych

PÁTRÁNÍ PO KVÍTKU ŠÁRONSKÉM PANCRATIUM MARITIMUM

Tak, moji čtenáři, dnes si zkusíme něco detektivního pátrání, abychom se z toho českého politikaření nadobro nepomátli. Ale nebude to jen detektivka, bude to i něco biblistiky, lingvistiky, geografie, botaniky a poesie, ale nebojte se, bude to také o lásce.

Před pár týdny mi přítelkyně napsala, že ve sboru v kostele zpívali krásnou skladbu, jejímž autorem je profesor angličtiny a varhaník v šumperském chrámu (jeho jméno mi přítelkyně nenapsala, ale tímto jej pozdravuji J), a která vychází z Písně písní.

V té skladbě se zpívá o kvítku šáronském. Samozřejmě se o kvítku šáronském píše už v té Písní písní (Pís 2, 1-3), kde je tento strhující milostný dialog:

*Já jsem kvítek šáronský,
lilie v dolínách.
Jako lilie mezi trním,
tak má přítelkyně mezi dcerami.
Jako jabloň mezi lesními stromy,
tak můj milý mezi syny.*

I nastaly prý mezi členy sboru otázky, co že je ten kvítek šáronský? Jaká že to je doopravdy rostlina a jak vypadá? Je to růže? Lilie? Narcis? Sasanka? Nebo něco úplně jiného? Představujeme si při četbě Písně překrásné, ale skromné jarní kvítky v trávě, takové ty nenápadné, ale nejmilejší květy března nebo dubna pod rašícími stromy.

Hledala jsem v atlase, který jsem si koupila v antikvariátu v Jeruzalémě. Ale ten atlas zdaleka neobsahuje všechny květiny Izraele, kterých jsou tisíce a tisíce druhů. Takže jsem tam nic s přívlastkem šaron nenašla.

Mezitím se o kvítek šáronský začali zajímat i další lidé. No a pak opět napsala přítelkyně. Název květiny neznala, ale přiložila fotografii, kterou přinesl ten pan varhaník. A mně se rozsvítilo. Ano, znám tu rostlinu. Ale tak jednoduché to není, není to nějaká obyčejná kytka

a donedávna jsem ji vůbec neznala, protože u nás neroste. Před rokem jsem si prohlížela na internetu různé rostliny a zvířata Předního východu. A narazila jsem na velmi krásný bílý květ, který roste na písčných dunách přímořských pláží.

I jméno jsem si pamatovala: *Pancretium maritimum*. Česky Lír přímořský. Zbývalo zjistit, zda je to tedy onen „kvítek šáronský“. Přívlastek odkazuje k rovině Šáron, která leží opravdu při Středozemním moři, zhruba od pohoří Karmel na severu až k potoku Jarkon na jihu, tedy až k Tel Avivu. Ve starověku to bývala úrodná oblast pověstná krásou. Takže je zřejmé, že kvítek šáronský je určitě název symbolický vyjadřující krásu Milé. Ale Ramat Hašaron, jak se oblast jmenuje hebrejsky, je také pobřežím s písčnými plážemi.

Výskyt líru přímořského na rovině šáronské je tedy zřejmý, botanicky to prostě sedí. A při troše googlování nacházím i údajný hebrejský název odpovídající rostlině *Pancretium maritimum*. Je to *chavacelet hašaron*. Stejný termín jako v Písni 2,1. Je lír hledaný kvítek šáronský? *Chavacelet* znamená lilii nebo krokus, ale museli bychom jít do opravdu odborných botanických knih, abychom ověřili, zda „lilie šáronská“ je lír přímořský.

Jenže tady narážíme na zásadní otázku: to, co moderní hebrejščina nazývá lilii či krokusem, nemusí vůbec označovat starohebrejský název lilie, krokusu a kdoví čeho. Oni si ti naši předkové s nějakým botanickým názvoslovím moc hlavu nelámali, však to známe i z různých nářečí českých, moravských a slovenských. Kolik různých kytek se jmenuje fiala. Nebo očko. Trnka je někde švestka a jinde trnka, kapusta je buď zelí, nebo kapusta, a to ani neuvažují, jak se těm zeleninám říkalo před tisícem let.

Takže záhada je vyřešena jen částečně: s velkou pravděpodobností se Milá v Písni nazývá Lírem přímořským, ale zrovna tak se mohla nazývat „podivuhodnou květinou šáronskou“. A proč tedy věřím, že to je přece jenom ten lír? Že roste v rovině Šáron? No ano, ale hlavně proto, že je to skutečně květina podivuhodná, taková, ke které se může přirovnávat Milá a Přítelkyně a Šulamít. Podívejte se, znáte snad něco krásnějšího?

Věra Tydlitátová

JINDŘICH ŠIMON BAAR - KNĚZ BOUŘLIVÁK

„Když vadnou růže v dechu podzimních dnů, když jitrní kraje volají od nás hejna vlaštovky, když večer slunce ustupuje hvězdám, bývá nám teskno, ale je naděje, že na jaře rozkvetou nové květy, vlaštovky se znovu vrátí, po noci přijde svítání. Já však se už nikdy s vámi pod touto klenbou nesetkám. Hlas rodného kraje, hlas otců mých, hlas dědů mých mě volá.“

Těmito slovy se na konci léta 1919 loučil Jindřich Šimon Baar se svými drahými v Oře-
chu u Prahy, kde strávil dvanáct let života, před odchodem na odpočinek do rodného
Klenčí pod Čerchovem na Domažlicku. Předčasný odchod na penzi tohoto velikána
české literatury, básníka chod-

zajisté v první řadě způsoben
v řadách těch, kteří mu
mi v povolání. Tak se Baar
Farskému: „Nemohu
áčnický vykřikují, že mají
plni msty a nenávisti váš-
Baar se nehodil na funk-
sám si to častokrát bo-
nesl tento nevděčný úřad
církvi a bratřím. Nebyl
i své pocity říkal na ro-
„Když se rozhořel, celou
jak ji pochopil... jak mu
nevybíral...“ Jeho přítel
Teplý, Baarův životopisec,
mu milý jako vlastní bratr, si

Baara přemlouval, aby na sebe vzal předsednictví Jednoty. Kromě bolestného zklamání
v lidech mu práce v Jednotě podlomila již tak chatrné zdraví a odvedla ho načas i od
díla literárního. Ve vzpomínkách těch, kteří ho znali, vystupuje Jindřich Šimon Baar
jako výjimečná postava ryzostí svého charakteru, přímočarostí, nebyvalým rozhledem
a srdcem, tepajícím láskou.

Narodil se 7. února 1869. Pocházel ze starého selského rodu, po staletí spjatého s drs-
nou půdou Chodska. Od útlého věku se projevovala jeho bystrost a nadání. Snad jen
s krátkým zakolísáním při nástupu na domažlické gymnázium, kdy mu po půl roce
hrozili vyhazovem, protože se „neučí a lajdačí.“ Vzal si však k srdci nabádání svých
učitelů i starého otce a nakonec v roce 1888 maturoval jako jeden ze dvou s vyzname-
náním. Svoji lásku k literatuře a psaní projevil již během svých studentských let, kdy
publikoval nejen do školního časopisu, ale pod pseudonymem vydal dokonce sbírku

ského kraje a kněze křisitele, byl
zklamáním, kterého se dočkal
byli nejmilejší - mezi bratří-
svěřuje v dopise Dr. Karlu
dále jíti s lidmi, kteří dry-
ducha Kristova a přitom
nivě volají „ukřižuj...“
ci předsedy Jednoty. On
lestně uvědomoval, ale
jako kříž - z lásky k Bohu,
dobrým diplomatem - věci
vinu, tak jak si je myslel.
svou bytostí hájil pravdu,
srdce velelo - při tom slov
nejvěrnější, archivář František
o kterém Baar sám říkával, že je

v pozdějších vzpomínkách vyčítá, že

básní. Své bohoslovecké vzdělání zakončil v roce 1892, kdy byl také 17. července, ve věku dvaceti tří let, vysvěcen kardinálem Schönbornem na kněze. Během svého života se mnohokrát stěhoval. Své první duchovenské místo - které je od Pánaboha, dostal v září 1892 v Přimdě, kde kaplanoval u faráře Schneidra. Následovalo Spálené Poříčí, od r. 1895 Stochov a konečně 3. 9. 1895 poprvé přichází do Ořechu u Prahy. Musí ale záhy odtud odejít ze zdravotních důvodů, protože farnost je rozsáhlá a přináležející k ní ještě další obce, a tak se Baar opět stěhuje. Do Únětic a poté do Klobuk, kde je ustanoven v r. 1899 samostatným farářem. Pobyl zde deset let a naplno se zde mohla rozvinout jeho literární činnost. Publikuje v celé řadě časopisů - především v modernistickém Novém Životě, v Máji, Novém Obzoru, Meditaci, píše do homiletického časopisu Kazatelna a začínají vycházet i jeho delší prózy, jejichž náměty čerpal nejen z bohatství svého kraje, jehož studnicí se mu stala jeho matka, která ho na místa, kde sloužil, doprovázela, ale zdrojem inspirace mu byla i jeho samotná kněžská služba. 1. července 1909 se opět vrací do Ořechu a je zde jmenován farářem. Ořešská fara se stala místem z nejmilejších. Baar ve svých vzpomínkách sděluje své vyznání : „...Já jsem však Ořech poznával nejprve jako kyselý a trpký, pak tvrdý a nakonec milý jako ořech. Ale brzy jsem poznal, že to jméno není od ořechu, nýbrž od koně - od oře, protože jsem býval uhoněn jako kuň... Svou zasnubu s Ořechem jsem slavil 4. 7. 1909 odpoledne na sv. Prokopa, nehlučnou instalací. Bylo to jistě symbolické, neboť sv. Prokop při Dalejském potoku, nedaleko odtud, poustevničil. Řekl jsem si, že Prokopovu brázdu budu vyorávat právě zde ve farnosti ořešské... Jestliže předchozí působení znamenala pro mne dobu adventu, vánoc, dobu postní a velikonoční, pak Ořech a Klenčí byly pro mne dobou svatodušní. ... v Ořechu jsem se ustálil v povídkářství, v románech, více než v čem jiném a stal jsem se romanopiscem... Na Ořech pak si rád vzpomínám, na ty večery. Říkali mi psavec psohlavý a já jsem skutečně hodně psal. Od devíti večer do dvou do rána... Rád jsem kázal a promlouval k lidem v Ořechu i na Krtni při bohoslužbách, při svatbách a pohřbech, vím, že mne rádi poslouchali, zvláště tehdy, když jsem mluvil proti válce a šmelině, proti vykořisťování a rekvizaci zvonů... cítil jsem, že brzy přijde bouře a rozmetá staré řády... A konával jsem rád i své povinnosti kněžské: každodenní mši svatou - udělování svátostí, návštěva nemocných, zpovídání a modlitbu breviáře. Musím se přiznat, že jsem nejradši míval dobu adventu a dobu postu, prožíval jsem je cele. Roráty, které jsem zavedl, zpívají lidé v Ořechu dodnes a snad je budou zpívat i po padesáti letech. V Ořechu jsem se také nejvíce bil za čest českého katolického kněze s ostatními spolubratry. Chtěl bych jen říci, že jsme upřímně chtěli církev svatou obnovit...“

*David Frýdl
dokončení příště*

Rada starších je správní a výkonný orgán, který spolu s farářem řídí chod náboženské obce. Je tvořena laiky, virilními členy jsou všichni duchovní ustanovení v náboženské obci. Rada starších Náboženské obce CČSH v Praze Vršovicích pracuje v současnosti v tomto složení:

Kamila Kopčilová (1957) - předsedkyně
Oldřich Nováček (1972) – finanční zpravodaj
Jakub Pešek (1982)

Helena Zezulková (1954)
David Frýdl (1974) – farář
Šárka Hájková (1950)

ZÁVĚRY ZE SCHŮZE RADY STARŠÍCH 17. 2. 2012

Setkání bylo zahájeno společným zpěvem a modlitbami.

Bratr farář konstatoval, že uplynul rok od zvolení RS v novém složení. Má připomínky k její práci. Je potřeba, aby si všichni členové RS uvědomili svou odpovědnost za správu svěřeného sboru. Proto je nezbytné stanovená pravidla také dodržovat. Bratr David zopakoval pravidla svolávání schůzí RS a zdůraznil nutnost omlouvat dopředu absenci, eventuálně zatelefonovat v případě opožděného příchodu. Při neomluvených absencích by mělo být v zápisu uvedeno, že jmenovaný člen nebyl na jednání RS přítomen. RS diskutovala o problémech spojených s vypracováním návrhu rozpočtu. Církev dosud nevydala platné směrnice o způsobu účtování v podvojném účetnictví ani směrnici o rozpočtu. Do budoucna by bylo žádoucí získat pro náš sbor ekonoma, který by byl ochoten pomáhat v těchto záležitostech.

Rada starších společně se sestrou revizní účetní Miladou Janatovou probírala jednotlivé položky návrhu rozpočtu na rok 2012. Rozpočet je sestavován jako vyrovnaný.

Sestry K. Kopčilová a Š. Hájková apelovaly na nutnost zlepšit kvalitu a četnost úklidu v horní místnosti a některých dalších prostorách. V té souvislosti bylo navrženo zvýšení nájemného za užívání horní místnosti a přijetí pomocné síly na její úklid.

Rada starších přijala návrh zvýšit nájem o 50,- Kč na jednotlivé setkání v horní místnosti a zajistí další sílu na úklid ve sboru.

RS diskutovala o pronájmu horní místnosti za účelem pořádání tělesných cvičení pro ženy a vyhodnocovala své zkušenosti s těmito kurzy.

Bratr farář informoval RS, že John Kalikala - jedno z dětí, které sbor podporuje v rámci Adopce na dálku, ukončilo studia a program opouští. Navrhuje požádat o nové dítě.

Rada starších pověřila sestru Helenu Zezulkovou vybrat u Arcidiecézní charity Praha nové dítě do adopce. Sestra Helena je také pověřena komunikací s ním.

Dále členové RS stanovili program pro výroční shromáždění a určili jednotlivé úkoly při organizaci výročního shromáždění.

Ze závěrů rady starších vybral David Frýdl.

Úplné znění všech projednaných bodů je k dispozici v kanceláři farního úřadu.

Vršovický Hlasatel – časopis Náboženské obce Církve čs. husitské v Praze Vršovicích. Vydává Husův sbor Praha 10 - Vršovice. Vedoucí redaktor David Frýdl. Redakční rada: David Frýdl, Miroslav Svoboda. Příspěvky zasílejte poštou na adresu Husova sboru, Moskevská 34, Praha 10, 101 00 nebo elektronicky: info@husuvsbor.cz. Neprodejné – pro vnitřní potřebu církve. Vychází jednou měsíčně. K dostání na Farním úřadě. Cena dobrovolná, náklady na jeden výtisk 7 Kč.